

Ομοιοπαθητική Αλχημεία (Παναγιώτης Κολιομιχάλης, ιατρός)

Date : Αυγούστου 26, 2008

Όταν στο τρίτο τεύχος της σειράς «Ο αποκρυφισμός στο φως της Ορθοδοξίας», που αναφερόταν στην Αλχημεία, ο αείμνηστος π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος είχε συμπεριλάβει και την Ομοιοπαθητική¹, κάποιον έσπευσαν να τον κατηγορήσουν σαν υπερβολικό και προχειρολόγο. Όμως, το πόσο επιπόλαιοι ήταν οι παραπάνω χαρακτηρισμοί, έρχονται να επιβεβαιώσουν οι ίδιοι οι . . . ομοιοπαθητικοί, μέσα από μια ομιλία που έγινε σε γνωστό ξενοδοχείο των Αθηνών στο πλαίσιο συνάντησης τους που έφερε τον βαρύγδουπο τίτλο: «9ο Πανελλήνιο Συνέδριο Ομοιοπαθητικής Ιατρικής»².

Η ομιλία «εισήγηση», αφιερωμένη στη μνήμη τού ιδρυτή της Ομοιοπαθητικής Christian Samuel Hahnemann, είχε τίτλο: «Η αναζήτηση τού άλατος από τον S. Hahnemann» και υπότιτλο: «Υπάρχει αντιστοιχία των τριών αλχημιστικών ουσιών *essentiae*³ σε ομοιοπαθητικούς όρους;». Εισηγητές ήταν ένας ομοιοπαθητικός ιατρός και ένας επίκουρος καθηγητής Φαρμακολογίας τού Πανεπιστημίου Αθηνών(!) που συχνά υπερασπίζεται τους ομοιοπαθητικούς στα Μ. Μ. Ε. Οι εισηγητές, αναφερόμενοι σε ένα «χημικό λάθος» τού Hahnemann, υποστηρίζουν ότι αυτό αποτελούσε απλά μια αποτυχημένη προσπάθεια του ν' ανακαλύψει το αλχημιστικό άλας και να το καθιερώσει σαν ομοιοπαθητικό φάρμακο. Συγκεκριμένα αναφέρεται:

*«Στην εποχή τού Hahnemann δεν μιλούσαν πια (τουλάχιστον επίσημα, στα πλαίσια της επικρατούσας επιστήμης) για τις ουσίες θείου υδράργυρος άλας. Ήταν όμως γνωστά τα υλικά σώματα θείου (το γνωστό θειάφι) και το μέταλλο υδράργυρος. Και τα δύο είχαν πίσω τους μια ιστορία ως φάρμακα. . . Η «ανακάλυψη» ή η καθιέρωση ενός τρίτου υλικού σώματος στη θέση του αλχημιστικού άλατος θα συμπλήρωνε την **αλχημιστική τριάδα** σε μια νέα, σύγχρονη μορφή. . . Η προσπάθεια χημικής ταυτοποίησης αυτού τού άλατος απέδειξε όμως, ότι **δεν ήταν τίποτα άλλο** παρά κοινός βόρακας. . . Στη διδασκαλία τού ιδρυτή της ομοιοπαθητικής φαίνεται να επιβιώνουν παρ' όλα αυτά, οι απόηχοι της αλχημιστικής παράδοσης, μέσα από τη θεωρία των **μιασμάτων**⁴. Το θείον επιζεί ως ομοιοπαθητικό φάρμακο Sulphur, πλέον γίνεται εκπρόσωπος της ψωρικής ιδιοσυγκρασίας, και αντίστοιχα ο υδράργυρος ως Mercirius Solubilis της συφιλιδικής. Είναι εντυπωσιακό το ότι η συκωτική διαταραχή δεν απέκτησε τον ένα και μοναδικό φαρμακευτικό εκπρόσωπο. . . . Αλλά φαίνεται ότι η ίδια δυσκολία που συνάντησε ο Hahnemann στην αναζήτηση τού αλκαλικού άλατος, συνοδεύει και την ταυτοποίηση τού τυπικού συκωτικού φαρμάκου. . . . Όμως οι τρεις αυτές ουσίες, δεν περιορίζονται στον υλικό κόσμο, βασικό γι αυτές είναι η συμμετοχή τους στις πνευματικές περιοχές, στις περιοχές των πνευματικών δυνάμεων. Ιδιαίτερη σχέση με τους πνευματικούς αυτούς χώρους*

έχει το άλας. . . **Είναι σχετική μ' αυτό η ευαγγελική ρήση:** "Υμείς εστέ το άλας της γης" »!!!

Και μετά από την . . . ομοιοπαθητική αλχημιστική ερμηνεία τού ανωτέρω αγιογραφικού χωρίου, ακλουθούν άλλα αποσπάσματα της εν λόγω ομιλίας που **καταδεικνύουν ότι το «επιστημονικό πρόσωπο» της ομοιοπαθητικής δεν είναι παρά ένα σύγχρονο επιστημονικοφανές προσωπίο της αποκρυφιστικής διδασκαλίας της Αλχημείας.**

Συγκεκριμένα αναφέρεται:

«Για τον Hahnemann η πηγή της γνώσης, η πηγή της θεραπευτικής ικανότητας παρέμεινε κατά βάση η ίδια: **η πρόσβαση στις ανώτερες πνευματικές δυνάμεις.** Όμως η πρόσβαση αυτή δεν μπορούσε πια να είναι άμεση. Έπρεπε να γίνεται υποχρεωτικά στο επιστημονικό πλαίσιο της καινούριας εποχής, π. χ. μέσα από την επακριβή διατύπωση και περιγραφή των συμπτωμάτων, μέσα από μια αυστηρά καθορισμένη μέθοδο παρασκευής φαρμάκων, μια μέθοδο που θα μπορούσε να επαναλαμβάνεται μηχανικά, αξιόπιστα. Και ο Hahnemann έπρεπε να διαπιστώσει και να διδάξει αυτούς τους νέους τρόπους πρόσβασης στις ανώτερες δυνάμεις . . . Και η διαδικασία παρασκευής των φαρμάκων, παρόλο που εξωτερικά έχει όλα τα γνωρίσματα μιας ακριβούς χημικής διαδικασίας, έχει στόχο την απελευθέρωση της θεραπευτικής δύναμης του φαρμάκου από τα υλικά δεσμά της, τον **"εκπνευματισμό της ύλης"** όπως ο ίδιος το έθετε».

Όλα τα προηγούμενα, τα οποία δεν πιστεύουμε ότι έχουν ανάγκη περαιτέρω σχολιασμού, καθώς και άλλα πολλά που για χάρη συντομίας παραλείπουμε, αποδεικνύουν αυτό που όλοι όσοι έζησαν από κοντά τον π. Αντώνιο γνώριζαν: ότι ακόμη και το παραμικρό σχόλιο που θα έκανε πάνω σε κάτι, έκρυβε πίσω του μια σχολαστική και σε βάθος έρευνα των πραγμάτων, και ότι η οξυδέρκεια και η διορατικότητα που τον διέκριναν του επέτρεπαν να βλέπει πολύ μακρύτερα από πολλούς βιαστικούς επικριτές του, προκαλώντας καμιά φορά την έκπληξη ακόμη και των ίδιων των συνεργατών του, που είχαν την ευτυχία να τον γνωρίσουν.

1 π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου: «Ο αποκρυφισμός στο φως της Ορθοδοξίας» τεύχος Γ' Αλχημεία, Αθήνα 1995, σελ. 7779.

2 Γ. Παπαδόπουλος, Μ. Λέφας: «Η αναζήτηση του άλατος από τον Samuel Hahnemann» Πρακτικά 9ου Πανελληνίου Συνεδρίου Ομοιοπαθητικής Ιατρικής, 22 και 23 Μαΐου 1993 ΑΘΗΝΑ, Ελληνική Εταιρεία Ομοιοπαθητικής Ιατρικής.

3 Δηλαδή το θείον, ο υδράργυρος και το άλας (βλ. στη συνέχεια).

4 Ομοιοπαθητική θεωρία, μη αποδεκτή από την επίσημη ιατρική επιστήμη, που

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

αναφέρεται σε τρία «μιάσματα» που κληρονομούνται από γενεά: το ψωρικό, το συφιλιδικό και το συκωτικό μίasma.

(ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΔΙΑΛΟΓΟΣ" ΤΕΥΧΟΣ 23)

(Πηγή ηλ. κειμένου: "Αντιαιρετικόν Εγκόλπιον")